

[Poul Møller.]

Jeg tror herefter, den højtærede finansminister må have fået tilstrækkelig klar besked om, hvad det konservative folkeparti mener om sparebevisordningen.

Den højtærede finansminister spurgte så, hvordan omkostningerne skulle begrænses. Ja, man kunne altså begrænse dem ved at muliggøre besparelser på statsbudgettet, f. eks. lade være med at gennemføre sparebevisordningen, som alt taget i betragtning betyder nye administrationsudgifter for staten. Vi leder jo efter besparelser i denne tid. 7 mill. kr. skal nu bevilges til administration af denne ordning i endnu et år.

Vi er endvidere gået imod forskellige udgiftslove i den sidste tid, vil den højtærede finansminister vide. Hvis man derfor havde fulgt vor og partiet venstres stilling, havde der været mulighed for en lettelse af udgifterne. Vi er også gået imod en række udgifter til statslån til det ene og det andet formål, hvorved man dels kunne nedbringe statens udgiftspost, dels opnå heldige virkninger med hensyn til omkostningerne.

Endelig har vor antiinflationsplan netop det sigte — som finansministeren ved — at føres de pågældende penge over til borgernes private bank- og sparekassekonti, vil pristallet kunne nedbringes, og derigennem ville vi være med til at føre en omkostningshæmmende politik i stedet for en politik, der over nye forbrugsbegrænsende foranstaltninger ved skatter og afgifter presser omkostningsniveauet i vejret; for vi må ikke glemme, at selv om vi laver sparebevisordning, presser vi alligevel omkostningerne i vejret dels direkte gennem administrationsudgifter, dels indirekte, når man, fordi tøjet er blevet dyrere på kroppen, går til nye overenskomstforhandlinger, hvor igennem man uden hensyn til sparebevisordningen vil søge at få dækning for de højere leveomkostninger, som tøjskatten medfører. Det er ganske enkelt og klart. Sådan må fagforeningerne og organisationerne se på det. Når det bliver dyrere at leve, hjælper det ikke, at man har løfte om at få beløbet i henhold til et sparebevis stukket ud i 1962; organisationerne må søge at varetage deres medlemmers interesse i dag. Derfor tror jeg, man skal regne med, at en forbrugsbegrænsende politik, når den

sker over nye skatter og afgifter, før eller senere vil slå igennem på omkostningerne.

Den højtærede finansminister mente, at vi ønskede skattelettelsen som en slags bunden opsparing. Det kan man godt kalde det, men pengene stilles jo til rådighed, og der er ikke tale om, at de skal bindes for banker og sparekasser, at disse ikke må udlåne dem; ideen er netop, at de skal udlåne dem, bruge dem til udlån i det omfang, hvori det er muligt at lempe kreditten.

Hvad angår de subsidiære tanker, jeg fremførte, er det jo ikke vor mening, at disse penge, dette overskud, skulle overføres til en særlig konto i nationalbanken; vor hensigt er, at de skulle afskrives på statens gæld til nationalbanken. Det tror vi også er det enkleste. Men det lød i øvrigt ikke, som om det, vi her foreslog, faldt i særlig god jord i dag. Vi ser da også helst, at man arbejder på vor principale tanke, og hvis det subsidiære ingen interesse har, skal ingen fra vor side presse på for at få tilslutning dertil.

Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for hans bemærkning om den kooperative beskatning. Jeg forstår, at der er håb om, at vi ret snart kan få en — forhåbentlig — enstemmig udvalgsbetænkning vedrørende denne sag.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte, synes jeg, nogle besynderlige betragtninger med henblik på begrebet samordning. Det ærede medlem sagde, at jeg, skønt jeg appellerede til samordning, dog ikke nogen sinde havde fremsat noget som helst lovforslag om gennemførelse af samordning. Nej, det har jeg ikke, og jeg troede ærlig talt, det ærede medlem var ganske klar over, at en egentlig lov om samordning, en lov, der gennemtvinger en samordning, forudsætter, at man derigennem skulle diktere lønninger og priser over hele linjen; en sådan lov forudsætter kort sagt en direkte statsindgriben og magtovertagelse med henblik på hele erhvervslivet, og det har jeg ikke tænkt mig muligheden af.

Vi lever jo i et demokrati og vil prøve at opretholde dette demokrati i forholdet mellem stat og erhvervsliv. Nej, vil man en samordning af kræfterne, så er det jo fuld-